

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Mala fama Legatorum hauddubiè Romanos Pontifices ægrè habebat. Romana Ecclesia non solet neque vult decretis suis patenter obviare. Bona fama valde necessaria est Ecclesiæ Romanæ. Eadem, licet ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Pontifices agrè habebat. Romana Ecclesia non solet neque vult decretis suis patenter obviare. Bona fama valde necessaria est Ecclesie Romana. Eadem, licet aliqua interdum toleret, nunquam à concordia canonice traditionis discedit. Ob res tamen à Legatis perperam gestas penitus aliquando Summos Pontifices quòd amplissimam potestatem concessissent Legatis.

II. Cum Gualdus Ostiensis Episcopus nonnulla præter fas jusque præsumpisset in Gallia, commovit ea res Gregori VII. animum, qui omnino ita hanc causam exaggerat ut planè appareat penitus illum quòd ista à Legato acta fuissent.

III. Richardus Abbas Massiliensis, qui legatione Hispanica abusus insolenter erat, tandem revocandus fuit. Contigit istud sub Urbano secundo.

IV. Hiacyntus Bobo cum auctoritate legationis translationem cujusdam Episcopi peregrisset, castigatus est ab Alexandro III. ut docet Innocentius III.

V. Et hunc quoque Innocentium penitus dubium non est quòd Cencium Legatum in Siciliam misisset. Colligitur istud ex epistola ab eo scripta ad Legatum.

VI. Conradus Marpurgicus Legatus in Germania constitutus adversus novos quosdam hereticos, ferro flammæque grassatus, multos nimis præcipui sententia damnavit, ut scribit Godefridus.

VII. Istud ipsum probatur ex epistola Archiepiscopi Moguntini & fratris Bernardi. Docet autem Albericus Gregorium, his audis, penitus esse quòd tantam potestatem Conrado permisit unde talis confusio emerit.

VIII. Eidem Gregorio necessarium fuit revocare ex Anglia Ottonem Legatum, ob motus occasione Legati exortos in ea regione.

IN FELICES illi eventus quos in superioribus capitibus enarravimus, & mala fama Legatorum, quæ sedem apostolicam onerabat, haud dubiè in animis Pontificum Romanorum agrè accipiebantur. Verùm quia ea est Romanæ Ecclesie consuetudo, quemadmodum observat Ivo Carnotensis Episcopus, ut neque soleat neque velit decretis suis patenter obviare, toleranda aliqua fuerunt; ne si statim quorumlibet Legatorum facta in questionem adducerentur, bona Romanæ Ecclesie fama periclitaretur, quam sedi illi valde necessariam esse ait idem Ivo. At cum Legatorum crimina adeo erant manifesta ut nulla arte, nulla dissimulatione regi possent, adeoque tolerari non deberent, tum Romana Ecclesia sequebatur regulam à Gregorio VII. constitutam, qui sic scribit ad Sancium Regem Aragonum: Solet enim sancta & apostolica sedes pleraque considerata ratione tolerare, sed nunquam in suis decretis & constitutionibus à concordia canonice traditionis discedere. Itaque cum Legati, gradus & ordinis sui immemores, potestatem quam acceperant in apertam licentiam vertebant, tum verò fremere & indignari Romani Pontifices, & si decens fuisset, facta Legatorum mittere in irritum. Verùm quia periculum erat ne infamis apo-

stolicæ sedis inconstantia notaretur, Romani Pontifices non palam quidem rescindebant quæ acta à Legatis in provinciis essent, sed tamen interdum eos penitus quòd amplissimam potestatem Legatis concessissent.

II. Initium faciamus à Gregorio septimo. Pontificatu ejus, Gualdus Ostiensis Episcopus & sedis apostolicæ in Aquitania Legatus nonnulla præter fas factæque, ut Baronijs ait, præsumpserat. Nimirum quosdam Episcopos injustè excommunicaverat, quosdam inordinatè deposuerat, alios immeritò interdixerat. Certum erat Gregorio acta Legatorum non esse abroganda. Et tamen cum nollet infamiam pravi judicij ad se usque pertingere, ut ejus verbis utamur, in Giraldo nonnihil commotus, asperioribus eum verbis perstrinxit, simul modum præscribens quem tenere oporteat ut justæ provincialium querelæ sopiantur. Et omnino ita hanc causam exaggerat ut planè appareat nihil aliud eum per ea tempora maluisse quàm ne Giraldo auctoritate Legati instructus fuisset, ob honorem scilicet apostolicæ sedis. Extant Gregorij literæ ad Giraldo, quas lætor consulere potest.

III. Idem Gregorius Legatum in Hispaniam misit Richardum Abbatem Massiliensem. Multa is (ut Mariana ait) insolenter facere videbatur, & concessa ad salutem potestate maxima & amplissima ad quæstum & tyrannidem abusi: res publica sursum deorsum agebatur. Romani Pontificis nomen & majestas importunis Legati actionibus sugillabatur. Vivente Gregorio, mansere quæ constituta gestaque à Richardo fuerant, nullo obsistere aucto. Immo tanta ejus auctoritas erat, tanta dignatio, ut licet eum Victor III. Gregorij successor excommunicasset in synodo Beneventana, semper tamen apostolicæ sedis vices ageret in Hispania. Sed cum ille multa, uti diximus, ageret insolenter, Bernardus Toletanus Archiepiscopus, cujus dignitas tum surgebat, ad subvertendum Legatum Romanum profectus, eò pervenit sub initia pontificatus Urbani secundi, à quo obtinuit uti Legatus Richardus revocaretur, ut docet Rodericus Archiepiscopus Toletanus his verbis: Verùm quia Richardus Legatus se gerebat in aliquibus minus cautè, religione & auctoritate compefcuit attentata, adeo quòd ille Richardus legatione privatus, fuit ab Urbano Summo Pontifice revocatus.

IV. Hiacynthum Bobonem Tituli sanctæ Mariæ in Cosmedin Diaconum Cardinalem, qui postea fuit Romanus Pontifex dictus Celestinus tertius, Hispania, ut Marianæ verbis utamur, Legatum priorum Pontificum diù habuit, præcipuè verò tempo-

Ivo epist. 160.

Eadem epist. 291

Gregor. VII. lib. 2. epist. 50.